

[Christmas Møller.]

pligtet Regeringen. Men det er klart, at en saadan Sikkerhed kan Statsministerens Person ikke give. Naar han erklærer som sin Overbevisning, at Selvbestemmelsesretten for Sydslesvig under tysk Overhøjhed bliver et tomt Ord, saa maa han fornuftigvis med sin brændende Interesse for den sydslesviske Danskhed have til Formaal at bringe Suverænitetsproblemet saaledes i Forgrunden, at det faar fornøden Tilslutning hos os selv og ved Imødekommenhed fra de fire Store kan give den hidtil førte Politik Dødsstødet.

Statsministeren ynder at give det Udsæende af, at man vil nægte ham Retten til at sige sin Mening. Jeg ved mig fri for en saadant udemokratisk Hensigt. Jeg tager ham simpelt hen paa Ordet. Naar han indadtil taler, som han gør, har han, Statsministeren, ogsaa Omverdenen som Tilhører, saa siger han ogsaa til Omverdenen, at han ønsker en anden dansk Politik, at han vil gøre sit til at faa dens Forudsætninger tilvejebragt her i Landet, og at han ønsker Stormagternes Bistand til dens Gennemførelse. Men naar en Statsminister forbeholder sig og bruger en saadan Ytringsfrihed, kan man i det mindste spørge: Hvad siger Udenrigsministeren dertil? Han er og bliver under saadanne Omstændigheder den eneste Garant for, at Landet uanset Statsministerens Ytringsfrihed fører og fastholder den Politik, som har Rigsdagens Tilslutning.

Derfor var det min Hensigt at rette en Forespørgsel til den højtærede Udenrigsminister. Det var min Hensigt, fordi jeg i Statsministerens Optræden ser en uhyre stor Fare for, at vi skal forbyrde os saavel over for Selvbestemmelsesretten i virkelig national Forstand som over for Statens velforstaaede Enhed og Sikkerhed. Derfor var det, at jeg i det mindste ansaa det for betydningsfuldt at faa en Erklæring fra Udenrigsministeren, en Erklæring, i hvilken han enten gjorde sig med aabne og rene Ord til Garant for Oktobernoten og Memorandummet, saaledes at vi kunde lade Statsministeren ytre sig, som det passede, om end ikke klædte ham, eller en Erklæring, som ogsaa Statsministeren hæftede for, og som altsaa stillede en sydslesvisk Kursændring i mulig Udsigt. I det ene Tilfælde som i det andet vilde der være blevet klarere Vej i Sagen, men Sygdom er jo Hvermands Herre. Udenrigsministeren har ikke kunnet give Møde, og som menigt Medlem af dette høje Ting har jeg maattet begrænse mig til at sige fra for mit personlige Vedkommende.

Jeg har opfattet Partiordførernes Taler

her i Dag saaledes, at et Initiativ ikke kunde ventes fra dem. Hvis det havde staaet til mig og jeg havde haft et Parti bag mig, mente jeg, at Folketinget skulde have vedtaget omtrent noget i Retning af: Idet Folketinget under Henvisning til Noten af 19. Oktober 1946 og Memorandummet af 31. Januar 1947 afviser enhver Tilslutning fra Danmarks Side til Indgreb i tysk Suverænitæt, og idet Folketinget forventer, at Arbejdet for Sydslesvigs Danskhed holdes inden for Rammerne, angivet i de nævnte Dokumenter o. s. v. Men som jeg sagde, det maa tilkomme andre at foreslaa en Dagsorden eller en Udtalelse i den Retning, hvis de mener, det er rigtigt. Det maa tilkomme dem, der har den store Magt i Tinget. Jeg vil kun for mit eget Vedkommende have Lov til at sige, at jeg opfatter de Udtalelser, som de ærede Medlemmer Hr. Hans Hedtoft, Hr. Aksel Larsen og Hr. Bertel Dahlggaard har fremsat, som Udtryk for, at det er en Anskuelse som den, jeg her har givet til Kende i de sidste Bemærkninger, som raader i det høje Ting, og hvis dette er rigtigt, kan man dog vel sige, at nogen Klarhed ogsaa er skabt ved den Debat, som føres her i Dag.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Søren P. Larsen: Jeg har bedt om Ordet for en kort Bemærkning i Anledning af en Sag, som det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft fremdrog i Formiddags, idet han bebrejdede mig, at jeg som Arbejds- og Socialminister har udnævnt Chefen for Arbejds- og Socialministeriets Arbejdsdepartement til Formand for det i Henhold til Lov om Foranstaltninger til Imødegaaelse af Ungdomsarbejdsløshed nedsatte Ungdomsudvalg. Det ærede Medlem kunde godt have sparet lidt paa Krudtet, for der er god saglig Begrundelse for denne Udnævnelse.

Efter Lovens § 2 udpeger hver af de i Folketingets Finansudvalg repræsenterede Partier et Medlem af Udvalget, medens Formanden beskikkes af Ministeren. Det er ikke i Loven foreskrevet, at Formanden skal tages inden for en bestemt Kreds, f. Eks. blandt Politikerne, og jeg kan derfor straks slaa fast, at den foretagne Udnævnelse af Udvalgets Formand i enhver Henseende er lovmedholdelig.

Den socialdemokratiske Presse har gjort et stort Nummer ud af denne Sag og har anført, at Udvalget er raadgivende for Administrationen, og at det derfor var forkert at gøre Departementschefen til Formand, da